

the first two years of life. The first year of life is the most critical period for the development of the brain.

The second year of life is the most critical period for the development of the brain.

The third year of life is the most critical period for the development of the brain.

The fourth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The fifth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The sixth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The seventh year of life is the most critical period for the development of the brain.

The eighth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The ninth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The tenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The eleventh year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twelfth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The thirteenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The fourteenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The fifteenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The sixteenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The seventeenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The eighteenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The nineteenth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twentieth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twenty-first year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twenty-second year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twenty-third year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twenty-fourth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twenty-fifth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twenty-sixth year of life is the most critical period for the development of the brain.

The twenty-seventh year of life is the most critical period for the development of the brain.

MAHSUM ECE • Dağılmalar

MAHSUM ECE 1991'de Mardin'de doğdu. İzmir ve Bursa'da büyüdü. İlköğrenimini İzmir ve Bursa'da, dört farklı ilkokulda geçirdikten sonra ortaöğrenimini Karacabey Anadolu Lisesi'nde sürdürdü. Lisans eğitimini, Mayıs 2014'te Kadir Has Üniversitesi'nde Radyo, Sinema ve TV Bölümü'nde tamamladı. İstanbul Üniversitesi'nde, sinema alanındaki yüksek lisans eğitimini tez aşamasında bıraktı. Bir süre sinema ve televizyon sektöründe reji asistanlığı yaptı. Yazmayı ve okumayı sürdürüyor.

İletişim Yayınları 2967 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 521

ISBN-13: 978-975-05-3021-0

© 2021 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2021, İstanbul

EDITÖR Emre Bayın

KAPAK VE KAPAK İLLÜSTRASYONU Seda Mit

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Berkay Üzüm

BASKI Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 45030

Litros Yolu, 2. Matbaacılar Sitesi, B Blok, 6. Kat, No: 4NB 7-9-11
Topkapı, 34010, İstanbul, Tel: 212.613 38 46

CİLT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,
Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

MAHSUM ECE

Dağılmalar

Anneme...

Her Şey, anlattığı üç Kürtçe masalla baŐladı.

İÇİNDEKİLER

Düğümler.....	9
I. BAĞDAŞIK HİKÂYE	11
II. AYRIŞIK HİKÂYE.....	15
III. ÇAPRAŞIK HİKÂYE.....	23
Karacabey Kroniği.....	29
I. BİZ KİME BENZİYORUZ?.....	31
II. DİNLEDİĞİNİZ İÇİN TEŞEKKÜRLER.....	37
III. KERAMETTİN KERAMLİ’NİN KARACABEY’İ ALLAK BULLAK EDEN ÖYKÜSÜ.....	47
Sineğin Okuryazarlığı.....	61
Dağılmalar.....	85
I. BOYNU BÜKÜK SEMENDER.....	87
II. KERTENKELENİN KUYRUĞU.....	91

<i>Ahitler</i>	95
I. ORMANLAR VE KUYULAR.....	97
II. YOLDA; KİREMİT VE BARUT.....	101
<i>Bir Apartmanın Gayriresmi Portresi</i>	117

Düğüm

BAĞDAŞIK HİKÂYE

Kurbağalar ve örümcekler öpüştüler. Ötüştüler ardından. Duydum onları. Dudakları birbirine değerken tükürüklerinin karışmasını. Hayal ettim. O kadarını görmedim. Kapı deliğinden geçemem ya.

Sanırım bu hikâye hiçbir şey anlatmayacak.

Ne anlatabilirim ki? Kurbağaların ve örümceklerin ötüştüğünü mü? Benden bunu beklemeyin. Öpüştüler diyorum!

Hafızam beni yanıltmıyorsa –ki ona güvenemediğim anlar olmuştur– ceviz ağacının altında gömleğimin birkaç düğmesini açmış, sırtımı ağaca yaslamıştım. Yok. Bacak bacak üstüne atmadım. Uzattım sadece ayaklarımı.

“Var” kelimesini hiç kullanmıyoruz. Sakıncalı mı?

Geri dönelim. Sırtımı ağaca yaslamıştım. Gölgeydi. Sırtımdan akan ter soğuduğunda içimi bir titreme alıyordu. Ne de güzeldi.

Sırtım kaşınıyordu. Ağaca dayalı gövde mi sağa sola oynattım. Alnımdaki terin soğumasını beklemedim. Elimin tersiyle kuruttum alnımı. Huzur bu olmalıydı: Gölge yerde yaşamak.

İki elimi göğsümde kenetlemedim. Serin toprağa bastırdım avuçlarımı. O da ne? Elime ceviz kabukları battı.

Biz de bir şey oldu sandık.

Sağa sola çevirdim başımı. Sol tarafımda iki yassı taş. İkisinin de birer tarafı yemyeşil. Birileri burada ceviz kırmış.

Kimsenin günahını almayalım.

Hayvanlaaar! Ne hakla? Cevizlerim. Ham. İnce, beyaz kabuğunu soyup yediniz değil mi? Delireceğim. Cevizlerim.

Hırsızları bulmalıyız. Öldürelim gitsin.

Bir bulabilsek. Öyle yapacağım zaten.

Ne kadar tuhaf. Asırlardır aynı kelimeler. Neler neler anlattılar. Anlatmışlar. Sense hiçbir şey anlatmıyorsun.

Üzüyorsun beni. Kurbağalar ve örümcekler öpüştüler diyorum. Siz beni dinliyor musunuz?

Görevimiz o.

Banarhev'de elektrikler kesildi. Zaten arada şöyle bir uğrardı. Soba borusuna takılmış askılıktaki çamaşırlar kurudu. Ütülenip, duvara çakılmış çivilere tutuşturuldu. Dünyada en iyi mendil katlayan kişi ablamdır. Mendili katladı, önlüğün cebine yerleştirdi.

Annem, bizi odanın ortasına koyduğu leğene oturtmuştu. İçine sıcak su dolu kovadaki tasla aldığı suyu başımızdan aşağı döküp tası tekrar kovaya bırakıyordu. Tas, su üzerinde, dalgalı denizdeki bir kayık gibi sallanarak suya tekrar daldırılmayı bekliyordu.

Suyun kaldırma kuvvetini ta o zamandan biliyor olmalısınız.

Annem, sabun mu taş mı olduğunu anlayamadığımız cisimle bizi tırmalayalı saatler olmuştu. Tırnaklarımız da kesilmişti. Ama leğen, odanın ortasından kaldırılmamıştı. Sobanın üstündeki güğümde de su fokur fokur kaynıyordu.

Bu Tanrı sürekli böyle yapardı. Bekletirdi annemi. Hep gece yarısına bırakırdı. Biz mumları yaktık. Karanlığın bir köşesine oturduk. O, diğer üç köşeden birine geçirdi. Beklerdi.

Yanımda oturulmasın diye ben de bir köşede oturuyorum. Herkes öyle yapıyor. Tanrım, beni niye seçiyorsun?

Kendi kendine yakarma!

Leğenin yanında duran elbise yığımı, kirliler mi?

Annem mumu elimizden aldı. Köşelere tek tek baktı. O zaman biz ışısız kaldık. Ama gözbebeklerimiz vardı. Büyüdü onlar da. Annemi seyrettik. Mum ışığı sayesinde duvarda oluşan Tanrı'dan büyük gölgesini de...

Sonunda onu bir köşede uyuyakalmış buldu. İki eliyle kulaklarına yapışıp, sürükleye sürükleye odanın ortasına getirdi. Üstündekileri çıkarmadan leğenin içine attı. Temiz suyla buluşan elbiseleri öyle kötü koktu ki. Tanrı bu kadar kirlili olmak zorunda mı?

Ne alıp veremediğin var benle?

Su soğumuş. Üşüyeceğim.

O kadınla yatma demedim mi sana?

Yapacak bir şey yok. Üçer defa el, ağız, burun. Şu beni izleyen Kedi Yavrusu olmasa.

Üç baş aşağı: Günahlarım geliyor aklıma. Kedi Yavrusu...

Üç sağ omuz: Kadınların En Kadını. Öperken kanımı çekmiş. İzi. İzi.

Üç sol omuz: Kendimi kutsuyorum. Kedi Yavrusu şövalye ilan edecek beni.

Yaşanılır şeyler sıralanmamış.

Kadınların En Kadını, bir bebeği kundaklamışçasına büyük bir havluyla sarıp sarmalıyor beni. Eğilip Kedi Yavrusu'nu alıyor. İçeriye götürüyor. Üstümü giyiniyorum. Kadınların En Kadını'yla yatağa uzanacağım. Uyusak da nefes alıp vereceğiz.

“Yaşamak” diyorlar ona.

Haklısın. Yaşamak: Bizim Şeytan'a olan borcumuz.

“Beni karıştırmayın! Beni karıştırmayın!”

(2014)

II.
AYRIŞIK HİKÂYE

Gecenin bir yarısı kapımı çalıp odanın ortasına çilingir sofrası kurduran ve kendisini “Şeytan” olarak tanıtan bu ufaklığın kim olduğunu bilmiyorum. Kulaklarım, ellerini ardı ardına tahta masaya vurduğunda masadan çıkan tok sesteydi. Kâh hıçkıra hıçkıra ağlayan, kâh gözlerinden yaşlar akana kadar gülen –bu yüzden gözyaşlarının duygu niteliğini kavramakta zorlandığım– davetsiz misafirimi nasıl yatıştıracağımı bilemiyorum. Sakinleşmesi için anlattığı her şeyde, ona hak verici sözler söylemekten başka çarem yok.

Beni karıştırmayın demedim mi size?

Dilleri tutulasıcalar. Yanlış yapmışlar ağabey sana.

Çocuğum yaşındaki bu Yerden Bitme'nin kendine ağabey dedirtmesi de ayrı bir dokunuyor. Katlana...

Şunu tazele Haydar.

Babamların yıllar öncesinden yapıp bidonlara doldurduğu, ağzıma sürmediğim, kilerin bir köşesinde unutulmaya yüz tutmuş boğma rakının kokusunu içeri girer girmez aldı. Rakısına su bile katmıyor. Sakilik yapmam da cabası.

Ağabey bu kadar çok içme.

*Votkanın yerini tutmuyor. Ben içmeyeyim de kimler içsin
Haydar?*

Ne yanlış yaptılar ağabey sana?

Bu

Kel

Ne

Zannediyor

Kendini?

Kim ağabey bu Kel?

Ağzım da ağabey lafına iyice alıştı.

...

Cevap vermiyor. Birkaç dakikadır kendine geldiğini düşündüğüm Yerden Bitme'nin yeniden ağlaması tutuyor. Geldiğinden beri ağza alınmadık küfürleri etmekten çekinmediği Kel'e saydırmaya devam ediyor.

Esniyorum. Uykusuzluktan gözlerim yanıyor. Göz ucuyla köşede, serilmeyi bekleyen döşeğime bakıyorum.

Ağabey, anlatmazsan yardımcı olamam ki. Haydi anlat kardeşine.

Onu bir elime geçirirsem...

Kimi?

Kimi olacak, Tanrı'yı.

İşler iyice karışıyor. Biraz tadını merak duygusuyla biraz da Yerden Bitme'nin zorlamasıyla içtiğim rakı galiba benim de kafamı güzel yapıyor. Gevşemiş hissediyorum. Don lastiği gibi çekilmiş ayaklarım gözlerimin önünde olsa da kapıdan dışarıya kadar uzamıştı.

Ağabey, sen olayı en başından anlat kardeşine.

Ağlarken küçücük göğsü inip kalkıyor.

Bu kılıkta Cennet'in etrafını çevirmeye yolladı beni.

Kim ağabey?

Tanrı.

Neden?

Ölümsüzlüğünü çaldım diye. Neler yapmadı ki onu geri almak için. Düşünebiliyor musun Haydar? Tekrar yazabilirdim. Her şeyi. Baştan. Kaderinizi. Bana tuzak kurdu. Anlaşmaya zorladı. Paylaşma sözü karşılığında geri verdim. Yalnız birkaç günlük bir iş olduğunu söyledi. İş bitirip döndüğümde payımı geri verecekti. Gidiş o gidiş.

Ne kadar da kulağa normal geliyor. Kesin rakının etkisi. Sonra ağabey?

Yol üzerinde hiç su birikintisine rastlamadım ki beni ne kıllığa soktuğunu göreyim. Pos bıyıklı, tepesinde saç kalmamış, yalnız ensesinde ve kulaklarının etrafında ince bir hat olan biri dikildi karşıma. Yapılacak işten habersizdim. Yerdeki dikenli tellerle Kel'in "Cennet" dediği, içinde sayısız kavağın olduğu yerin etrafını çevirmeye başladık. Kel, yerden bir kazık alıp tutuyor, oldukça ağır ve kaldırması zor taşla, kazığı toprağa çakmak, sonra da teli kazığa bağlamak bana düşüyordu.

İşimiz kaç gün sürdü hatırlamıyorum. Kel ya kavakların gölgesinde uzanıp, göğe bakarak sigarasını tütürüyor ya da horul horul uyuyordu. Benimle konuşmuyordu. Acıkmıştım. Ona söylemeye çekiniyordum. Kavakların dışa ittiği bir ceviz ağacı vardı. Açlığını bastırsın diye ağacın dibindeki iki yassı taşla cevizleri kırıp, içlerinin kabuğunu soyup yiyordum.

Cennet'i çevirme işi bitti. Her tarafı dikenli tellerle çevriliydi. Geri döneceğim için keyfim yerine gelmişti.

Bir sorun vardı. Kapı yapmayı unutmuştuk. Haberciler gelip Kel'i uyardılar. Kapı yapılırsa evine dönebileceğini söylediler. "Ya ben?" demeye kalmadan gözden kayboldular. Günlerdir kazıkları tutmaktan ve kavak diplerinde yatıp sigara içmekten başka bir iş yapmayan Kel, kapının yapımına elimi sürdürmedi. Yarım yamalak bir kapı yapıp işin içinden sıyrıldı. Sol elimden sıkıca tuttu. Yanında istemeye istemeye yürüyordum. Nereye gidiyorduk?

Ben bilemem ağabey.

Yol üzerinde bir söğüt ağacının yanında durdu. Elimi bıraktı. Söğüdün altına geçti. Pantolonunu sıyırıp yere çömeldi. Bakmaya niyetim yoktu. Başımı çevirdim. Karşıdan bir araba geliyordu. Farlarını yakıp söndürüyordu. Kel, arabayı göremeyecek bir noktadaydı. Benimle pek konuşmadığı için uyarmadım. Araba bize yaklaştıkça hızını artırıyor. Yanımızdan hızla geçip bir toz kümesi kaldırdı. Arabadakiler Kel'i görmüşlerdi. Araba uzaklaşmasına rağmen içindekilerin kakhaha sesleri rahatlıkla duyulabiliyordu. Utanç ve sinir karışımı bir duyguyla kıpkırmızı kesilmişti. Kelliğine yedirememişti herhalde. Pantolonunu kaldırdı. Benim de gülesim geldi. İlk dayağı o zaman yedim.

Boşalan bardağını işaret ediyor.

Oğlum Haydar, ilgilensene benimle.

Hemen ağabey. Yeter ki anlat kardeşine.

Keyfi yerine geliyor. Buzun vakit kaybetmeksizin beyaza bürüdüğü rakıya suyu döküyorum.

Beni evine götürdü. Küçük bir pencereye sahip, çatısında yer yer yosun tutmuş kiremitlerin bulunduğu kerpiçten bir kulübeydi. Yediğim sopanın etkisiyle olacak kendimi odanın bir köşesine attım. Dizlerimi göğsüme doğru çekip ellerimi arasına sıkıştırdım. Uyuyakalmışım.

Sabah, çizmesinin uçlarını sırtımda hissederek uyandım. Vücudumu terk etmek şöyle dursun, gece boyunca ağır bir yük gibi üzerimde biriken ağırlarımla ayağa kalktım. Yine kolumdan tuttu. Evden çıktık. Ne kadar yürüdük bilmiyorum. Çamurun kendi rengini verdiği büyük bir su birikintisinin yanında durduk. Birikintinin kenarında, içinde başlarını uzatmış binlerce, yüz binlerce kurbağa vardı. Başımı kaldırıp gökyüzüne baktığımda ağlarının nereye tutunduğunu güneş ışığından seçemediğim, havada asılı kalmış gibi duran bir o kadar da örümcek vardı. Kel, elindeki sopayı elime tutuşturup oradan ayrıldı.